

Most viszik, most viszik Iborkáné lányát

D61.4

Mátyus Józsefné Kónya Jolán (1921)

Noszvaj, kb. 1996.

Gyűjtő: Mátyus Ágnes

Most vi - szik, Most vi - szik, I - bor - ká - né lá - nyát,
Bí - bor - ba, bár - sony - ba, gyön - gyös ko - szo - rú - ba.
Már mi in - nen el - me - hes - sünk, töb - bé visz - sza se jö - hes - sünk

Adjon Isten, kakas Isten, jónapot!

Most viszik, most viszik Iborkáné lányát,
Bíborba, bársonyba, gyöngyös koszorúba.
Már mi innen elmehessünk, többé vissza se jöhessünk,
Adjon isten, kakas Isten jó napot!

- Mit sétál itt, mit kering itt az én házam tájékán?
- Szép lányát keresem
- Nincsen nekem szép lányom eladó
- Ne hazudjon, Psten láttam piros almát árulni, tett is bele, vett is bele,
azt is tudom, mi a nevi.
Etuska gyere velem!

A gyerekek körbe rendeződnek és kezét fognak. Bent az "anya", kint a "kérő". A dallamot közösen éneklük. A kör lépegetve megindul. A "kérő" és az "anya" a kör menetirányával szemben haladnak. Egyik kezük csípőn, a másikkal kaput tartanak, így a játékosok átbújnak az anya és a kérő magasba tartott keze alatt. A dallam végén a magasra tartott kaput hirtelen lecsapják, leengedik. Az "anya" és a "kérő" között lezajlik a „Mit járkal itt...” kezdetű párbeszéd. Erre a megnevezett lány odamegy a kérőhöz, megfogja a kezét, s már ketten kerülnek a kört. Így folytatódik a játék mindaddig, amíg a kör el nem fogy. Újrakezdéskor az anya és a kérő maga helyett választ. (Mátyus Á.)